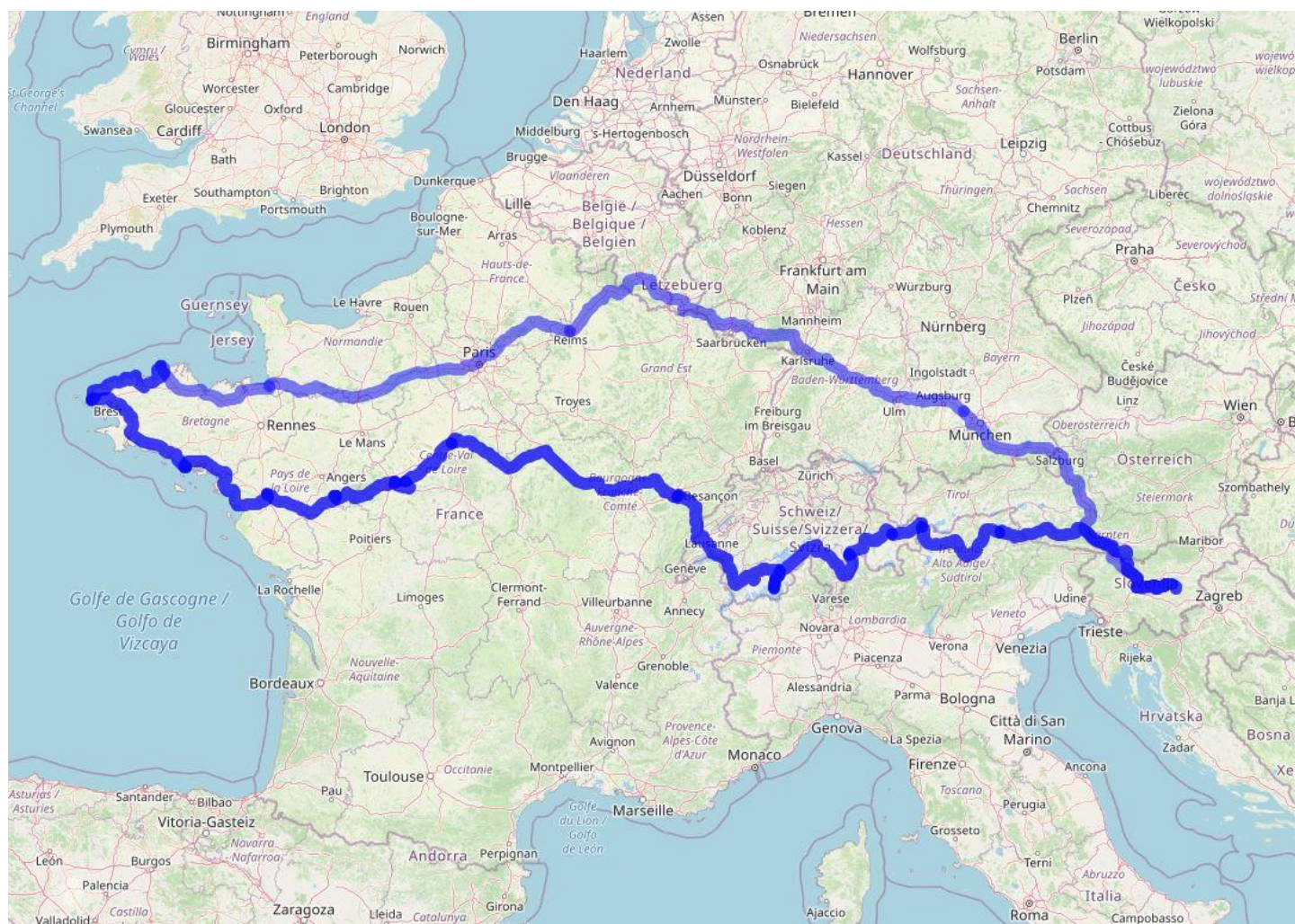

Švica, dolina Loare, Bretanija

POVZETEK

Covidno leto, odpoved avio potovanja, odločitev za smer Bretanija, čez Švico, 3 dni pred odhodom, brez priprav, načrtovanje sproti za dan/dva vnapij, je zahtevalo malo več dela na sami poti. V Švici je bil problem internet, ki sva ga reševala v kampih in na wi-fi free hot-spotih. Omejitev ni bilo, tudi na mejah ni bilo prav nobenih posebnosti, so pa bile povsod v zaprtih prostorih obvezne maske, in ponekod na odprtem priporočljive. Kljub koroni in hitri preusmeritvi najinih počitnic, sva se imela super in zagotovo se bova v Bretanijo še vrnila, predvsem pa od tu nadaljevala v Normandijo in zahodno obalo Francije.

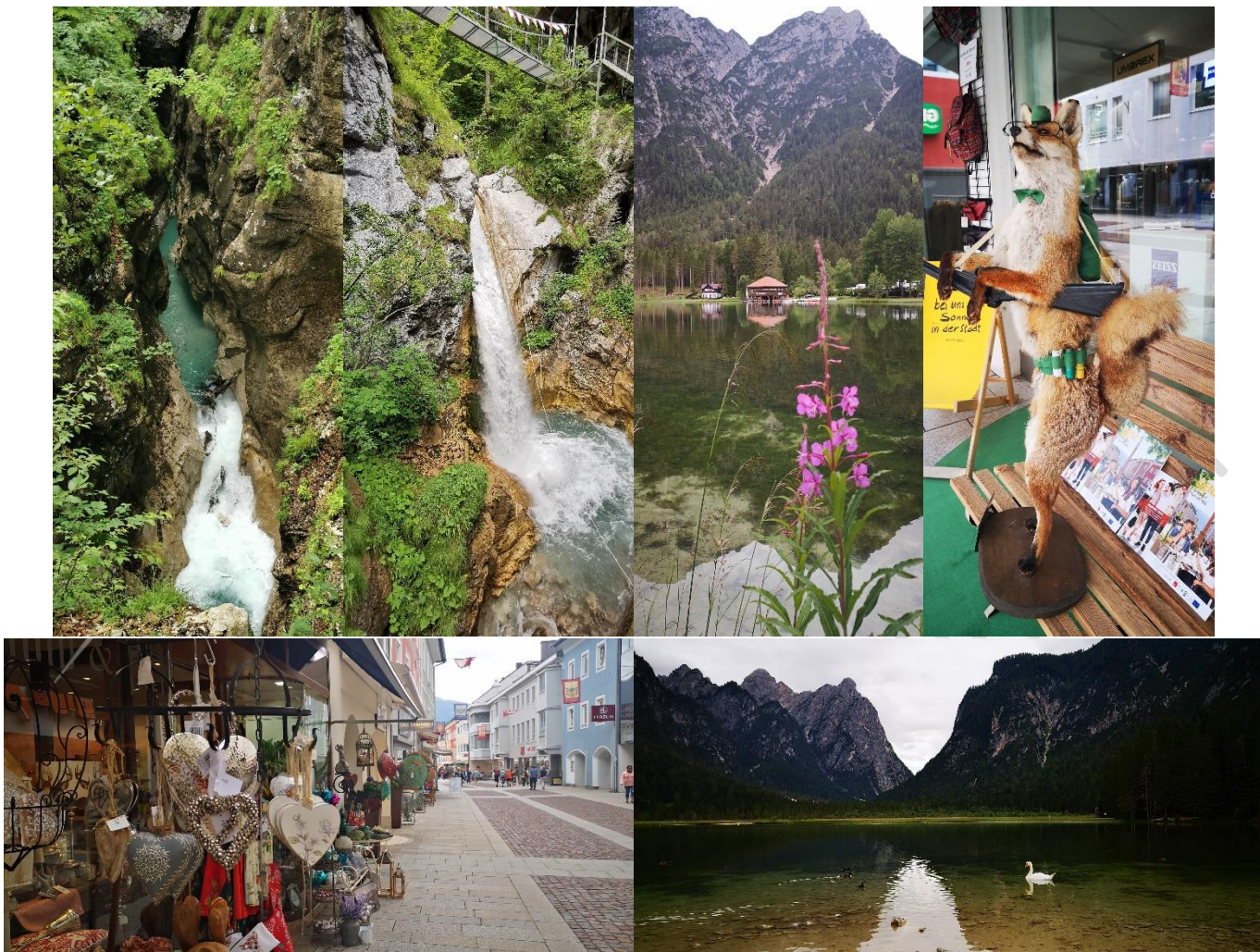
- Bretanija, leži na skrajnem severozahodu Francije, na njenem največjem polotoku. Velika je približno kot Belgija in ima okrog 3,2 milijona prebivalcev. Razdeljena je na štiri dele: Cote d'Armor, Ille de Villaine, Morbihan in Finistere.
- Granitna obala, ki je ponekod roza barve (Côte de granit rose) je dolga 2.800 km. Valovi Atlantika so s svojim vztrajnim valovanjem, ob vzpodbujanju nenehnega in mestoma silovitega vetra, mogočne granitne skale spremenili v skulpture nenavadnih oblik. Zdi se, da so zlatorumene peščene plaže med njimi, neskončne. Če pa k temu dodamo še morje temnomodre in celo smaragdne barve je podoba obale popolna.
- V Bretaniji je veliko svetilnikov, ki pomagajo morjeplovcem na njihovi poti. Vse to prehaja in se dopolnjuje z notranjostjo dežele, kjer se širna zelena polja žitaric izmenjujejo z gozdovi. Večina gozdov je spremenjena v nacionalne parke. Med njimi je prav poseben nacionalni park omorik (Parc Naturel Regional d'Armorique).
- Bretanija je znana po cvetju vseh barv in velikosti. Posebno pa okoli malih granitnih hiš zmodrimi polkni na severni obali in v notranjosti pokrajine, in tistih drugih, z belimi pročelji in zopet z modrimi polkni, na jugu. Cvetje kot so: vrtnice, azaleje, dalije, palergonije, sulfinije in drugo drobno cvetje dobesedno ovijajo stavbe v nekakšen veliki pisan šopek. Velikokrat so hiše ovite v bršljan. Pred hišami pa obvezno ogromni grmi hortenzij.

- Klima je oceanska: prijetna temperatura, veliko sonca in nenadnih ploh.
- Bretonci so Kelti, ki so nekoč v davnini (4. - 6. stol.) prišli iz otoka Britanije. Niti Galci, Romani, Germani, Veneti, in sam Julij Cezar, ki je prišel do sem gor, jim niso mogli do živega. Svojo keltsko identiteto, jezik in navade so trdovratno ohranjali vse do današnjih dni. Tako imajo npr. 66 vrst narodnih noš, ki jih razkazujejo na vsakoletnem festivalu noš in v muzeju narodnih noš. Pa festival ribiških pesmi in podobno.
- Bretonščino učijo v šoli in mešanica s francoščino je nekakšen jezik galo. Napisi na obcestnih tablah so povsod dvojezični. Velikih mest ali pa nekih – metropol, tu ni. Glavno mesto je Rennes. V mestih živi večina prebivalcev. Preostali živijo v vaseh, ki so v osrednjem delu pokrajine, in so precej puste. V nasprotju so ob obali tradicionalno ribarske slikovite in idilične male luke in kot oni pravijo »Le petit cite avec caracteur«.
- Kulinarika Bretanije: jagnjetina, morske jedi, palačinke z vanilijevo kremo, krepki siri, telečje meso v smetanovi omaki, polži, žabji kraki, prepelice, jerebice in golobi

1. 16. 7. 2020, četrtek

Končno zaslužene počitnice. Ob pol osmih zjutraj navigirala do Litije, kjer sva v Mercatorju še dopolnila zaloge, mimo Ljubljane in čez prelaz Ljubelj. Vreme je kot nalašč za potovanje, saj je v večini oblačno, le tu in tam se sončni žarek uspe prebiti čez oblake. Temperature pa bolj podobne spomladanskim, kot poletnim, saj se je živo srebro gibalo okoli dvajsetice. Pogled na vršace, ki so se kopali v soncu je mamljivo vabil. Zato sva ustavila na parkirišču za ogled slikovite soteske [Tschepasschlucht 46.49779,14.28408](#), po naše Čepa. Z dobro zavarovanih poti in mostičkov se odkriva presenetljiva divja moč vode, bobnečih slapov in dih jemajočih pogledov v globino. Po veličini izstopa Tschaukojev slap s Skalnatimi vrati in viseč Hudičev most. Prijeten sprehod je trajal dobri dve uri, potem pa na avtobus z obvezno masko, do parkirišča. Ravno prav lačna sva se okrepčala s telečjo obaro, malo spočila, potem pa novim dogodivščinam naproti. Zopet se je pooblačilo in začelo je škropiti. Po okoli stotih kilometrih prispela v Lienz. Tu so čudovite kolesarske poti, tik ob reki Dravi, ki pa bodo ostale za naslednjič, ob bolj stabilnem vremenu. Parkirala v samem centru, v bližini železniške postaje, ki pa jo prenavljajo. Mesto je znano po gradu in graščini, po zimskih športih, po jezeru Tristacher See, po izkopaninah oziroma arheološkem muzeju na prostem,... Sprehodila sva se skozi center, ki je primerljiv z našo Kranjsko Goro. Čisto, urejeno, za ta čas veliko turistov. V samem mestnem jedru izstopata nova mestna hiša in pa cerkev z ostalimi sakralnimi objekti. Precej trgovinic, gostiln in uličnih restavracij, ki ponujajo lokalne dobrote. Po dobri uri sprehoda nadaljevala v smeri Brunica, čez mejni prehod Sillian. Pa naju je zopet malo namočilo, tokrat italijanski dež. Ustavila pri jezeru [Toblacker 46.706281, 12.219216](#), ki je že del narodnega parka Dolomiti. Čudovit pogled na vrhove gorovja, ki je pod okriljem Unesca, pa čez mostiček, mimo kampa, ob jezeru, kjer svoj mir v tišini narave najdejo lisce, race, labodi, šoje,... Po krajšem sprehodu nadaljevala do današnjega cilja. V večernih urah parkirala pred [smučiščem 46.773460, 11.940806](#) v Brunicu, Kronplatz, dobra večerja s pogledi na gorske masive. Tu sva koristila usluge nočitve.

2. 17. 7. 2020, petek

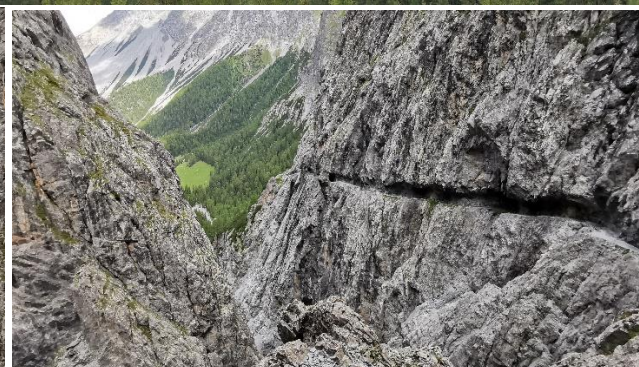
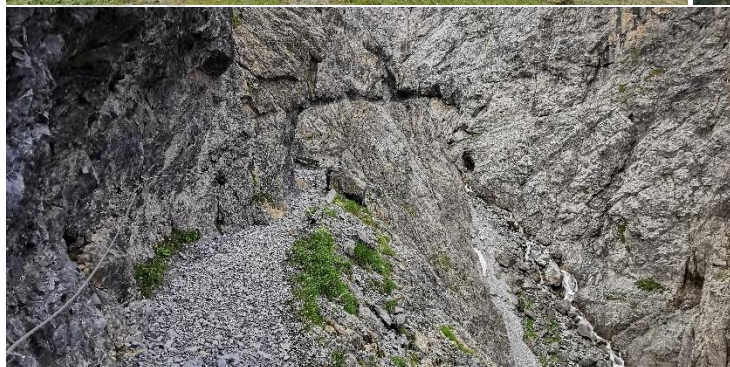
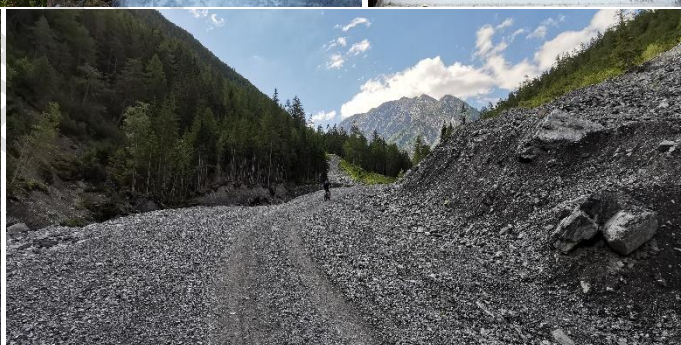
Sveže jutro, pri komaj 13°C. Pogledi na smučišče, ki pa je v poletnem času povsem v drugačni podobi, kot sva ga vajena pozimi. Zajtrk, kratek sprehod, potem pa proti Bolzanu. Po 30 kilometrih vožnje po lokalni cesti, [parkirala 46.49215, 11.345](#) na obrobju centra mesta imenovanega tudi Bozen. Potem pa sva jo peš mahnila na raziskovanje. Ja, to je Italija, kar potrjuje promet, smeti, urejenost ulic in multinacionalnost. Živahno mesto, kjer je čutiti pravi turistični utrip, le da vsi nosijo maske, kar pa tudi ni slabo. Jeee, v tretje gre rado. Tokrat nama je uspelo obiskati [arheološki muzej ledenodobnega Otzi](#). Super, nobene gneče. Trajna razstava znamenitega mumificiranega ostanka človeka iz neolitika. Z njim se je začela prva človeška globalizacija iz časa egipčanskih piramid, Stonehange in Troje. Otzi je bil sicer najden šele pred 29 leti, v ledeniku v Dolomitih, Otztalske Alpe. Ta najdba je še kako pomembna za odkrivanje zgodovine človeštva, saj je to dober vpogled v lastnosti bakrenodobnih Evropejcev. V sončnem vremenu, pri že 27°C nadaljevala ob reki Adiža do jezera [Lago di Resia 46.774766, 10.534666](#), kjer sva si najprej privoščila kosilo. Popoldanski čas sva izkoristila za kolesarjenje okoli jezera. V rahlo pihajočem vremenu, pri 13°C in na nadmorski višini 1513 metrov je bilo kolesarjenje pravi užitek. Čudovita narava, saj je jezero obdano z ogromnimi masivi, za katerimi se vlečejo meglice, tu in tam posije sonce, na trenutke poprši dež, pa mavrica, skratka prava pestrost dogajanja. Peljala mimo kajtrskega centra, ki je prava paša za oči. Zaradi vetra so bili to pravi adrenalinski užitki, tudi za naju, ki sva vse to le opazovala. Po štirih kilometrih turistične vožnje s kolesom sva prispela do edinstvene znamenitosti, cerkve, ki je [potopljena 46.810685, 10.536521](#) v jezero in od katere je viden le zvonik. Meka za fotografe, saj so oblaki in meglice v kombinaciji s sončnimi žarki botrovali umetniški fotografiji. Najina pot se je nadaljevala naprej, ob jezeru, mimo pašnikov, [parkirišča za avtodome 46.822263, 10.510364](#), pa malo navkreber in potem navzdol, do najinega avtodoma. Prekolesarila nekaj manj kot 20 kilometrov. Potem pa naprej na prelaz Resia na 1500 metrih nadmorske višine. Prve metre v Švici sva izkoristila za današnji končni cilj. Parkirala [tik ob mlaki 46.847430, 10.504658](#), kjer domujejo jeleni, košute, srne, race,... Večerja tako za jelenjad kot tudi za naju. Z lepimi razgledi, potrkavanju dežnih kapljic in ob igranju remija uživala drug večer najinih počitnic.

3. 18. 7. 2020, sobota

Danes pa sončno, a pri samo 8°C. Pogled skozi okno je nakazoval, da je jelenja družina že pozajtrkovala, saj je kapitalni samec z mogočnim žametastim rogovjem mirno prežvekoval pred stajo. Meglice so ovijale najvišje vrhove, miž pa sva se takoj po obilnem zajtrku poslovila od številne družine avtodomarjev, prikoličarjev in tovornjakarjev in jo mahnila novim dogodivščinam naproti. Camper je bilo potrebno ogreti, kljub spustu v dolino. Danes bo potrebno kupiti kartico za internet, ker je za potovanje dobrodošla povezava s spletom. Pa nama ni uspelo ob poti, zato to ostane za drugič. Po zaviti cesti pripeljala v vasico Sur En. Parkirala v bližini istoimenskega [kampa 46.819305,10.364790](https://www.google.com/maps/place/46.819305,10.364790), kjer je tudi pohodniško izhodišče. V čudovitem sončnem vremenu, pri 20°C sva se podala na pot skozi gozd, mimo slapov, gorskih kmetij, ves čas ob šumečem potoku, čez mostove do idilične turistične kmetije, mimo pašnikov, pa vse do galerij in

tunelov vklesanih v skalo. [Val d'Uina](#) je prekrasna pot presežkov. Res neverjetno, a to je pot kolesarjev, ki pelje od vasice Sur En čez prelaz Slinga na italijansko stran do Clusio. Nekateri imajo tudi električna kolesa, drugi kolesa nosijo, tisti najbolj adrenalinski se pa peljejo. Na začetku galerije sva si na klopici, ki ponuja fascinantne poglede na s soncem obsijane tritisočake, pa na slapove, sotesko in potok v daljavi, privoščila malico. Po poti nazaj so naju razveselili arnika, sočne, dišeče in ravno prav ohlajene gozdne jagode, pa knajpanje v kristalno čistem ledeniškem potoku. Tako sva lažje premagovala zadnje kilometre, saj sva vsega skupaj prehodila 22 kilometrov in naredila 1000 višincev. Kar prijetno utrujena sva prispela do kampa, kjer pa ni bilo več prostora za naju. Lahko bi za 20€ prespala tik ob recepciji pred vstopom v kamp. Odločila sva se, da nadaljujemo še 40 kilometrov do prelaza [Fluela 46.750249, 9.947478](#). Lepa gorska cesta na 2300 metrih višine, prijetno ohlajen gorski zrak in čudovita narava. Mogočni macesni in smreke in jezero obdano z masivi, kjer se v večernem soncu lesketa sneg. Super scena, dobra večerja in prijetna družba. Si lahko želiš še več?

4. 19. 7. 2020, nedelja

Sončno jutro, pri komaj 3°C. Po zajtrku sprehod do jezer, kjer je že pisana družina ribičev. Gorsko sonce ima neizmerno moč, tako da je bilo prav prijetno uživati v svežem gorskem zraku in se greti na soncu. Z nekaj adrenalina sva nadaljevala od najine nočitve na glavno cesto, zaradi strme, malo manj urejene poti, a spretnemu šoferju in močnemu motorju to ni delalo težav. Navigacijo usmerila proti Davosu. Slikovita, panoramska cesta, ki je tudi raj za motoriste, ki pa jih danes kar mrgoli, verjetno tudi zato, ker je nedelja. Parkirala na brezplačnem [parkirišču 46.790701, 9.822061](#), tik ob reki, v bližini Jakobhorn vlečnice. Sprehodila sva se skozi center mesta, opravila manjši nakup, se ustavila v parku skulptur, ki so namenjene plesni umetnosti. Internet je dostopen v kampih, pri vlečnicah, trgovinah, hotelih,... Za splošne informacije dovolj, tako da kartice nisva niti iskala. V turistično informacijskem centru sva se pozanimala o možnostih preživetja prostega časa v Davosu in nisva našla nič kaj takega, česar ne bi vedela. Mesto leži ob reki Landwasser na vzhodu Švice in v kantonu Graubunden. Davos je poznan kot vsakoletno prizorišče Svetovnega ekonomskega foruma, na katerem se zbere politična in ekonomska elita vsega sveta. Prav zato pa so tudi cene precej višje, kot smo jih vajeni. Mesto leži na nadmorski višini 1560 metrov in je pozimi modeno smučarsko središče, poleti pa je namenjeno adrenalinskim downhilcem, padalcem in pohodnikom. Okoli poldneva nadaljevala do famoznega viadukta [Landwasser 46.680894, 9.676141](#). Parkirala na izhodišču za [pešpot 46.675598, 9.671050](#), ki vodi ob istoimenski reki približno 600 metrov do čudovitih razgledov na 65 metrov visok, enotirni železniški viadukt, s šestimi oboki, ki vodi neposredno v tunel Landwasser. Lepo. Nekaj 100 metrov stran sva našla senco ob reki in tu sva si pripravila žar kosilo in uživala ob pogledih na viadukt. Pozno popoldne sva nadaljevala čez prelaz v smeri Thusis, do soteske [Viamala 46.662606, 9.447904](#). Takoj

ko sva parkirala, sva se spomnila, da sva v tej soteski že bila. Zato sva jo poslikala le s ptičje perspektive. Je res nekaj posebnega, tako globoka, da skoraj ne vidiš dna. Do nje pa vodi okoli 300 stopnic, kar pa tudi ni zanemarljiv podatek. Odločila sva se za krajši trekking do [visečega mosta 46.657663, 9.449874](#) in čez balvane do reke. Malo osvežitve, potem pa naprej le dobra dva kilometra do vasice Zillis, z nenavadno [cerkvijo 46.634321, 9.441518](#), katera slovi po freskah, ki so vidne v zrcalni sliki, zato poleg vstopnice dobiš tudi ogledalo. Freske so nastale leta 1100, tako da se je umetnik, ki je risal te freske zapisal v sakralno zgodovino. Ker je bila ura že pol šestih, sva bila prepozna za ogled notranjosti cerkve. Pa kdaj drugič, sicer pa imava zato 12 € več na računu. Nadaljevala sva proti prelazu [San Bernardino 46.495987, 9.170667](#). Parkirala na nadmorski višini 2065 metrov. Vau, to je eden od najlepših prelazov, pa čeprav je cesta po kateri sva pripeljala malo manj prijazna. Parkirala tik ob jezeru, ki ima na sredini poraščen otoček in na katerem plapolja švicarska zastava. Preprosto tako čudovita narava, pa toliko različnih rastlinskih vrst, ogromni masivi, ki so odsevali v zahajajočem soncu in se obarvali v rdeče. Jezero sva obhodila po dolgem in počez. Na vrhu, kjer so se ponujali lepi razgledi so svoje instrumente postavljali fotografi in nama povedali, da čakajo pojav mlečne ceste, ki bo viden ob sončnem zahodu. Tako sva jih razumela, saj so govorili italijansko angleščino. Pa res je bila posebna scena, tega se ne da opisati. Iz avtodoma sva opazovala nočno nebo, uživala v okusni večerji in nazdravila današnjemu dne.

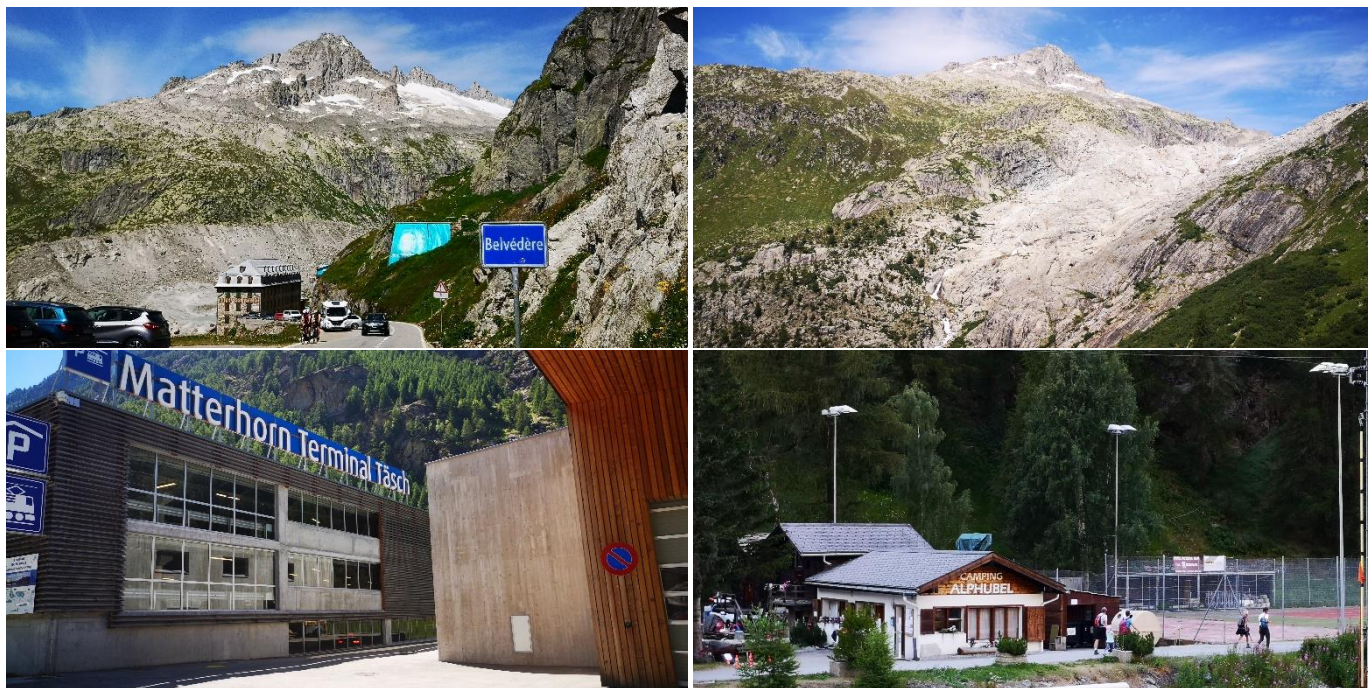

5. 20. 7. 2020, ponedeljek

Vstala ob sončnem vzhodu, pozajtrkovala in ob jezeru uživala v spokojnosti, tišini in prebujajoči naravi. Danes bova naredila večji premik v smeri Zermatta. Najprej spust čez prelaz. Čudovito. Nikjer nobenega, cesta prazna ob sedmih zjutraj, čudoviti pogledi na gorsko pokrajino, jezera, pašnike. V mestu Bellinzone napolnila hladilnik, potem pa naprej čez prelaz [St. Gotthard 46.557036, 8.567027](#), na višini 2091 metrov. Tu pa je živahno. Na vrhu koč, muzej, ki je zaradi

korone zaprt, pa številne gostilne in restavracije, spomeniki, ribiči, pohodniki, skratka pestro. Naredila krajši sprehod ob jezeru in na razgledno točko, naredila fotko ali dve, potem pa v camper na malico. Nadaljevala v smeri [Furka passa](#) [46.572612, 8.415081](#), počasi, saj je zelo gost promet in ogromno del na cesti oziroma ob njej. Ja, tukaj sva že bila pred osmimi leti. Takrat je bilo manj gneče, vreme pa z meglicami in oblačno. Danes pa jasno, brez meglic, sonce pa greje na polno. Le tu in tam popiha rahel vetrič, ki spominja na visokogorje. Vrhovi masivov sramežljivo pokriti s snežno odejo, kar pa je najbolj zastrašujoče pa je to, da sva se pred osmimi leti sprehajala po ledeniku in obiskala ledeno jamo. Danes pa je možen samo obisk ledene jame. Ledenika skoraj ni več. No, toliko o globalnem segrevanju. Sicer pa sva uživala v pogledih na res barvito naravo, se tu in tam ustavila, pretegnila kosti, naredila kakšno fotko. Obvezno fotografiranje Month Blanc, ki se je lesketal v daljavi, saj je bil s strani moškega dela naše družine že osvojen. Res občudovanja vredno. Ko sva pripeljala iz prelaza, so se tudi temperature povzpele na poletnih 27°C. Mimo številnih naselij, vasic mest, katerim so skupne zanimive lesene, skoraj temne hiše, okna okrašena s cvetjem, nekatera pa s polkni. Na hribu ali vzpetini pa cerkva, obdana s pašniki ali travniki in pisanim cvetjem. Idilično. Mimo malo večjega mesta Visp, potem pa samo še 28 kilometrov in danes zaključiva z vožnjo. Okoli tretje ure popoldne prispela v Tasch, kjer sva se nastanila v kampu [Alphubel](#) [46.065788, 7.774932](#), v neposredni bližini železnice in reke Mattervispa. Ne morem govoriti o presežkih kampa. Parcele so neparcelirane, zato si eni vzamejo več na račun drugih. Komaj sva se stlačila med dva kamperja, med star švicarski par in mlad par iz Belgije. Internet dela samo pri recepciji, ker so mu kao prejšnji teden ukradli wifi anteno. Sicer pa so tuši in toalete v kontejner obliki, vroče, a čiste. Tako da, če ne bi bilo idealno izhodišče za Zermatt in nadaljnja pohajkovanja, bi zagotovo našla boljšo rešitev za nočitev. Spakirana sva bila tik tak, žar mojster je poskrbel za sarajevske čevapčiče, jaz pa sem pripravila osvežilno paradižnikovo solato. Potem pa uživancija. Pozno popoldan sem še oprala nekaj perila, si oprala glavo, moški del pa je zaslužen užival počitek. Sprehodila sva se do mesta Tasch, v info centru dobila informacije za možnosti preživljanja prostega časa, potem pa k načrtovanju jutrišnjega dne. Priprave in pakiranje v nahrbtnik, saj so na 4000 metrih nadmorske višine povsem drugačne razmere. Zvečer preživela ob svečki in kozarcu vrhunskega vina. Se že veseliva jutrišnjega dne.

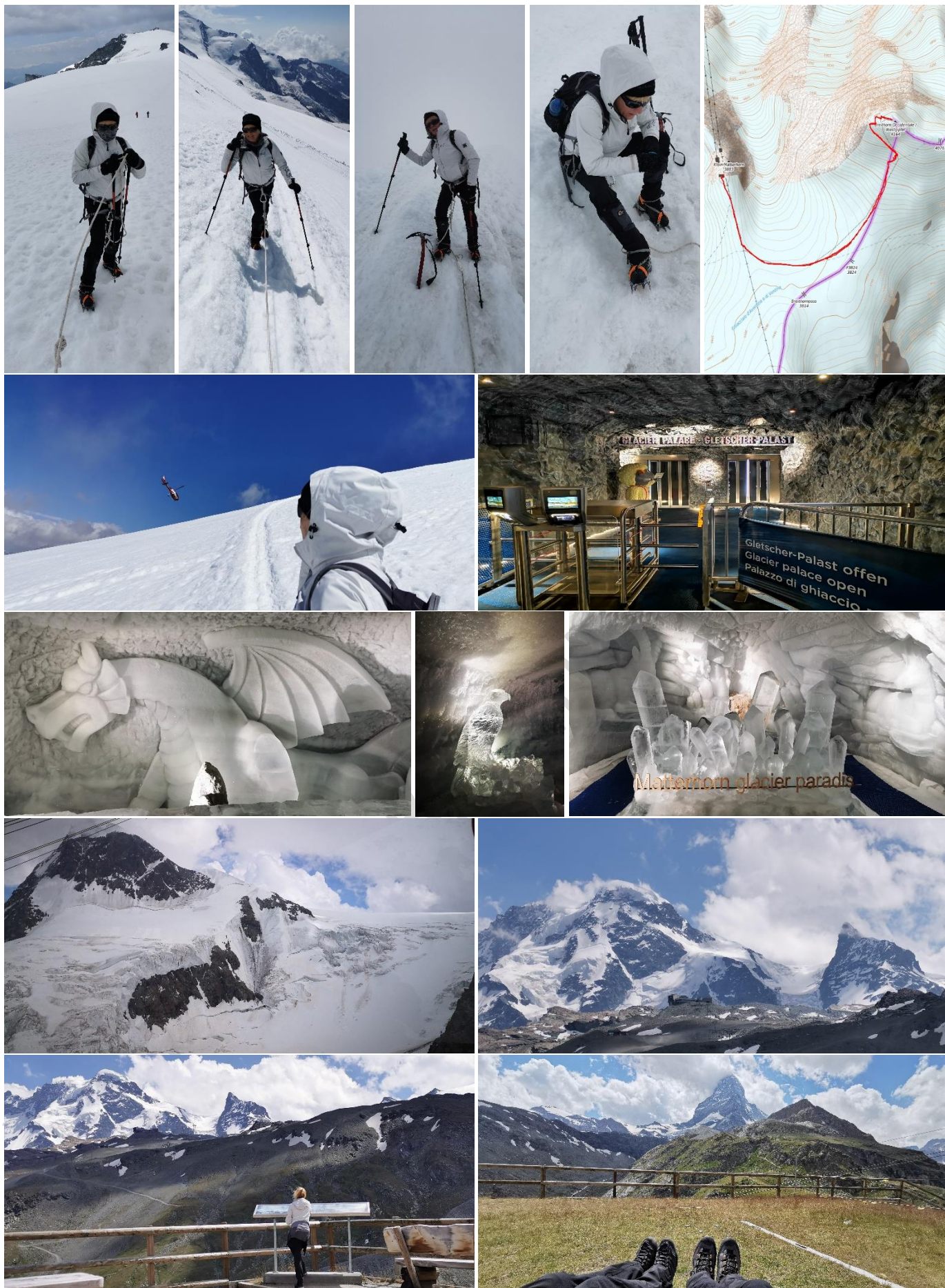

6. 21. 7. 2020, torek

Zgodnje vstajanje, saj v hribe se gre zgodaj. Zajtrk, potem pa nahrbtnike na rame in peš na železniško postajo Täsch. Kupila povratno vozovnico za Zermatt (30€ za dva) in že naju je čakal vlak. Sprehod skozi mesto, ki je pravo središče smučanja, kolesarjenja, pohodništva in zato so tudi trgovine tržno orientirane. Poleg trgovin in gostiln pa je mesto znano po lesenih zgradbah, ki pa so največkrat namenjene turistom, zato so spremenjene v apartmaje ali hotele. Jutro je delno oblačno, skozi oblake se že prebijajo prvi jutranji žarki. Temperatura v Zermattu je prijetnih 18°C. V popolni opremi, dereze, cepin, pohodne palice, gamaše, čelada,... sva kupila karto za [Matahorn Glacier paradise](#). Trikrat sva vdihnila, saj so nesramno drage. Za dve karti dala 213 €, kar pa ni mačji kašelj, zato velja dan izkoristiti. Pri vlečnici sva morala kupiti še maske, ker najine ne ustrezajo njihovim pravilom, torej še dodatna 2€. No, končno v gondolo, ki je podobna naši za na Vogel, vendar precej večja, s sedeži ob straneh in očiščena in dezinficirana. Izstopili smo na postaji Furi, potem pa nadaljevali nad vikendi, pohodnimi potmi, jezera do Trockener Steg, ki se že ponaša z višino 2939 metri. Čudovita narava, koča in pa pogled na izginjajoči ledenik, ki ni več bel, temveč obarvan v sivo. S čudovito stekleno gondolo, z ogrevanimi sedeži sva se pripeljala do najine končne postaje Matterhorn glacier paradise, imenovan za planince [Klein Matterhorn 45.938849, 7.729414](#), na višini 3883 metrih. Noro. Tu so neskončna smučišča, obiskana tudi danes. Za trenutek sem si želela, da bi se tudi sama spustila s smučkami po strminah, a sem si hitro premislila, saj je pogled na bližnje masive kar vlekel. Obsijani s soncem in lesketajoči od snega in večnega ledu so nekaj, kar še nikoli nisem videla, sploh pa ne na takšni višini. Sledile so priprave, dereze, gamaše, samovarovalni komplet, naveza,... Potem pa počasi, najprej po smučišču, potem pa po ledeniku do današnjega vrha [Breithorn 45.94094, 7.74781](#). Noro. Kar nekaj skupin z vodniki v navezi so bili pred nama in kar zavidala sem jim, ko so že sestopali. Midva pa počasi prečila mejo 4000 in dihala že razredčen zrak. 100 korakov in par vdihov, potem pa naprej. Breithorn pa se je tu in tam zavil v meglico, pa spet obsijan s soncem, tako da ko sva bila na vrhu 4164 metrov visoko, sva imela meglice, meni na ljubo, kajti drugače bi se mi zagotovo zvrtilo. Odrezano, pogled na jezero in gloooooobina. Noro. Ko sva naredila prvi zavoj, so se meglice razblinile in sestopila sva v močnem soncu, kar se je poznalo tudi na najinem obrazu, kljub zaščitnem faktorju 30. Prijetno utrujena sva si okoli enih privoščila malico in okrepitev v hotelu, kjer je mimogrede vstopnina za toaleta 2€. Ko sva ravno iskala drobiž, so ostali gostje šli kar mimo avtomata za plačilo in le ti so nama bili zgled. Potem pa sva si še ogledala ledeno palačo, kjer so čudovite skulpture narejene iz leda. Res vredno ogleda, vstopnina pa je zajeta v ceno karte. Počasi sva se začela vračati, a po drugi poti. Postanek za kavico in kolač sva si privoščila na 2583 metrih in sicer pri jezeru [Schwarzsee 45.99008, 7.70725](#). Zopet hotel, pa koča, pa na tisoče pohodnih poti, pa ležanje v ležalnikih s pogledom na veličasten Matterhorn (4478 m), ki pa je danes svoj vrh zavil v meglico. Res dan, ki ga ne pozabiš. V Zermattu še sprehod skozi center, ki pa je bil precej bolj živahen kot v jutranjih urah. Sicer pa so hoteli prazni, tudi apartmaji zaprti, turistov je bolj malo. Z vlakom sva v Täsch prispela okoli šestih. Sledilo je razpakiranje, priprava slastne, okusne večerje in obujanje spominov na današnji dan. Čista desetka.

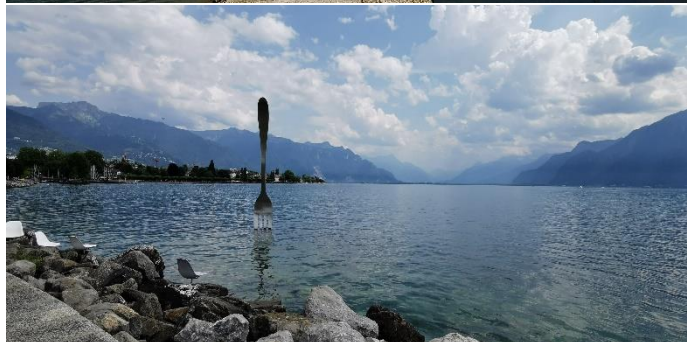

7. 22. 7. 2020, sreda

Dobro spočita in naspana sva se prebudila v deževno jutro. Po zajtrku je za nekaj čas prenehalo deževati, tako da sva spakirala, oskrbela avtomod in nadaljevala najino potovanje. Vreme nama služi, ker je v takšnem vremenu potovanje prijetnejše. V mestu Visp naju je pozdravila mavrica, po mokri cesti, počasi in previdno v smeri Lausanne. Mimo številnih plantaž vitaminov, med katerimi izstopajo vinogradi, marelice in breskve, mimo mesta St. Leonard, ki je znano po

[podzemnem jezeru 46.25568 7.42632](#). Po 60 kilometrih vožnje, sva naredila še 13 kilometrov iz poti, po dolini Val del Herens, pa po slikoviti cesti v hrib, kjer se odpre pogled na piramide [Euseigne 46.173207, 7.417221](#). Narejene so iz peščenjaka, ki jih je ustvarila narava. Delo človeka je izklesan cestni tunel skozi zid piramid, ki jih na vrhu krasijo mogočni kamni različnih oblik. Na dnu doline so hiše in tudi, vsaj zdi se tako, da na vrhu že polegla piramide. Nenavadno, vredno ogleda in dodatnih kilometrov. Ob poti proti Lausanni nabavila še izvrstne mareljice, ki jih lahko opišem s presežki v okusu in ceni. Za čas kosila prispela do Villeneuve, kjer sva poiskala [parkirišče 46.394320, 6.921673](#) s pogledom na jezero, tik ob campu Buvette. Po kosilu sva se sprehodila ob marini in jezeru, se osvežila s sladoledom, potem pa nadaljevala ob jezeru, mimo gradu [Chillon 46.414103, 6.927522](#), ki je ne ob, temveč v jezeru. Tu sva se pred leti že ustavila, zato sva danes nadaljevala do Vevey. Peljala mimo tovarne Nesle in [parkirala 46.459797, 6.842157](#) v centru mesta. Sprehodila sva se ob še vedno Ženevskem jezeru (Leman) kjer so na skalah pritrjeni stoli za počitek, do spomenika posvečenega Charliju Chaplinu. Samo obrat za 180 stopinj in vidiš v jezero [zapičene 46.457907, 6.846133](#) ogromne vilice, kot umetniška zanimivost, ki pritegne turista. Odštekano, a zanimivo. Sledila je delna osvežitev v jezeru, kjer plujejo velike ladje, polne turistov, kjer je videti kulturno pestrost in kjer je vpliv Francije. Tu je povsem druga energija kot v Zermattu, mogoče tudi zaradi temperaturne razlike in nadmorske višine. Tu so ljudje odprti, prijazni in na easy. Po dobrih 5 kilometrih vožnje sva zapeljala v vinorodno okolico Lavaux, ki zaradi terasastih vzorno urejenih vinogradov, ki se širno razprostirajo nad jezerom in kjer pridelujejo vrhunska vina, spada pod Unescovo kulturno dediščino. Prava scena. Tu raste trta iz katere delajo vina, za razvajanje brbončic in tudi denarnice. V vinoteki družine [Fonjallaz 46.492320, 6.744240](#) sva kupila buteljko vina Grand cru Dezaley, letnik 2017, se sprehodila po vasici Epesses, potem pa naprej mimo Lausanne, po poljedelsko usmerjeni pokrajini, kjer so ravnokar poželi pšenico in kjer so ogromna polja cvetočih sončnic, ki s temno modrimi oblaki ustvarjajo čudovito sliko. Vreme se je zopet začelo kisati, zato sva se odločila zapustiti Švico na mejnem prehodu Vallorbe in pozdravit Francijo. Ker sva peljala proti zahodu, je sončni zahod kasneje, kar se pozna pri zadnjih kilometrih pred Besanconom. Sonce proseva skozi oblake in sije v oči, tako da te na trenutke oslepi, zato je bila vožnja naporna. Še pred sončnim zahodom poiskala prostor za nočitev tik ob reki Le Doubs, na [parkirišču 47.237128, 6.016193](#) za avtodome. Kar nekaj avtodomov, večina domačih registracij, cena pa 40 centov na uro oziroma max 7 evrov. Zraven je tudi sanitarna postaja, tako da super. Sprehodila sva se ob reki, do centra mesta, ki je glavno mesto vzhodne francoske regije. Mesto je kar veliko, midva sva se sprehodila do muzeja arheologije, muzeja astronomskih ur, stolnice Janeza Krstnika, pa po sprehajalni poti ob reki do camperja. Še večerja in kozarec vrhunskega vina. Vesela, da sva končno spet v povezavi s spletom.

8. 23. 7. 2020, četrtek

Jutro brez oblačka, zajtrk, izpust tekočin na sanitarni postaji, potem pa premik do mesta Gray. Cerkev, grad, most in mestne zgradbe, park in fontana,... [Postanek 47.448944, 5.592928](#) in sprehod ob reki, s pogledom na kanal in zapornice, ki so spuščale turistične ladje na drugo stran reke. Ledena kava in uživancija, potem pa naprej v smeri Dijona, ki je glavno mesto Burgundije. Ne morem mimo tega, da ne bi napisala, kako čudovita je narava. Paleta barv, od svetlo rjave od širnih polj pšenice, ki je že dobila svoje mesto v balah, preko temno zelene barve gorčice, ki je ravno odcvetela, pa do neskončnih polj sončnic, ki dajo s svojo rumeno barvo piko na i tej pokrajini. Vmes sva še dotočila gorivo, ki je v Franciji cenejše kot v Švici in dopolnila vsebino hladilnika v trgovini Super U. Po nekaj več kot deset kilometrov prispela v mesto Dijon, ki je znano kot gastronomsko središče. V njegovi okolici se nahajajo znameniti burgundski vinogradi, prav tako poznana pa je tudi burgundska gorčica. Palača, muzej, grobnica v slogu gotske arhitekture, prav v istem slogu tudi katedrala, cerkev, stolp, v slogu renesanse pa kip Mojzesa in samostan. Jezero Kir ter botanični park sta namenjena takšnim popotnikom, kot sva midva, za počitek in relaksacijo. [Parkirala 47.327287, 5.005110](#) v blagi senci lovorikovca, vzela vse za piknik in se preselila na obalo jezera Kir. Hitro sva dobila družbo goske, ki je bila ravno tako lačna kot midva. Hrane je dovolj za vse. Vsem je najbolj teknil izvrsten francoski rogljič, goski celo tako, da ga je jedla iz moje roke. Sprehodila sva se po obali, kjer so le redki kopalci, verjetno zaradi korone. Obala je pokrita z mivko, verjetno je tudi zato večina družin z majhnimi otroki. Lepo. Nadaljevala v smeri Auxerre. Pokrajina se je iz poljedelske spremenila bolj v živinorejsko, zanimive so bele krave, pasme šarole, ki se vzrejajo zaradi mesa in niso dobre molznice. V času kosila, po okoli 130 kilometrih [parkirala 47.770077, 3.609569](#) ob reki L'Yonne in kanala Canal du Nivernais. Po lahkem kosilu, saj je bilo kar 32°C, pa sva si osvežitev poiskala v rokavu kanala. Voda je hladna in ne preveč čista, primerljiva s čistočo našega Ankarana. Dobro ohlajena sva zapeljala do samega centra mesta Auxerre. Parkirala na velikem brezplačnem parkirišču v marini in v bližini mosta čez reko L'Yonne. Vau, res lepo mesto kar se arhitekture tiče, kar pa se čistoče tiče pa ne bi mogla tega zapisat. Vidi se opatija, katedrala z gotsko arhitekturo, cerkev, pa rečna marina in ladjske s turisti, ki uživajo v pogledu na sceno odsevajočo tudi v reki. Zaradi vročine z ogledi nisva nadaljevala, mogoče kdaj drugič, ko bodo temperature znosnejše. V camper pod klimo in proti današnjemu cilju. Krajši postanek za sladico v cvetličnem mestu [Burly 47.762414, 2.514175](#). Zelo lepo, čisto, ob jezeru, s pogledom na cerkvico in cvetlične lonce je možno brezplačno spanje. A mi sva imela namen priti do Orleansa, zato sva v tej smeri tudi nadaljevala. Zgodovinsko mesto, po katerem je dobilo ime v severni Ameriki, leži ob reki Loari, približno 130 km jugozahodno od Pariza. V južnem delu mesta La Source izvira reka Loiret, ki se po 12 km izliva v Loaro. Sicer pa je mesto znano po katedrali svetega Križa, mestni hiši iz 17. stoletja, spomeniku Ivane Orleanske na konju, škofijski palači in slikovitemu staremu mostu Le Pont royal. Mi sva želela parkirati 5 kilometrov pred samim centrom, na mestu, ki je opuščen kamp, danes pa je spremenjen v postajališče za avtodome. Žal sva bila prepozna, ura je bila nekaj čez osmo zvečer, kamp pa je bil poln, zapornica se ne odpre. Tako sva bila primorana poiskati drugo mesto za nočitev. Nekaj kilometrov proti centru Orleansa je kamp, ki je zaprt. Nadaljevala v center, naredila panoramsko vožnjo skozi mesto in ob reki Loari našla parkirišče ob cesti, brezplačno, kjer bi lahko tudi prespala. Pa nama ni bilo všeč, tako da sva odpeljala 5 kilometrov nazaj, kjer sva parkirala na vaškem, makadamskem [parkirišču 47.887402, 1.841985](#), v bližini starega opuščenega kampa, pod ogromno platano. Večerja in potrebno je bilo narediti načrt, katere gradove si ogledati naslednje dni.

9. 24. 7. 2020, petek

Sveže jutro, saj je ponoči padlo nekaj kapljic dežja. Napoved ni bila takšna, tako da presenečenje. Po zajtrku se je začela najina avantura ob mistični in čarobni Loari. Dolino Loire so v poznem srednjem veku tudi zaradi geografske bližine pogosto napadli Angleži, zato je bila večina gradov zgrajena med francosko renesanso. Povsod je opaziti renesančni veličastni slog. Vse do sredine 16. stoletja je na gradovih prebival francoski dvor, kasneje pa ga je Ludvik XIV. z gradnjo Versaillesa preselil v Paris. Številne gradove so med revolucijo požgali, a so bili kasneje obnovljeni. Danes je večina gradov odprta za javnost. Miz sva se odločila, da obiščeva tiste najlepše in najbolj zanimive. Po 45 kilometrih jutranje vožnje po lokalnih cestah, prispela do enega izmed najlepših gradov. Dvorec [Chambord 47.617155, 1.516664](#) je prostrana kraljeva palača iz 16 stoletja z več stolpi in kupolami, obdana z obrambnim, širokim jarkom, po katerem se lahko zapelješ z

električnim čolnom. Je eden izmed najbolj znanih gradov in je simbol kraljeve moči v renesansi. Grad je zgradil Franc I. in ga je uporabljal za svojo rezidenco med lovom. Večino časa je preživel na drugih gradovih, med vsako selitvijo, pa so morali iz 440 sob prestaviti vse pohištvo in opremo, ki jo je potrebovalo kraljevo spremstvo. Grad slovi po strešni terasi in spiralasto zvitim dvojnimi stopniščem Leonarda da Vincija. Kar nisem mogla odmakniti pogleda od prečudovitega parka, ki se razprostira na 5.440 hektarjih. Lahko si sposodiš avtomobil, kot ga imajo golfisti, ali pa se s čolnom podaš med kanali, ali pa preprosto kolesariš, tako kot sva se odločila miž. Čudovito, vsak zorni kot in vsaka stezica odkriva drugačno podobo gradu. Za dnevni obisk gradu imajo [brezplačni parking 47.617709, 1.536174](#) na vzhodu gradu, od tam s kolesom ali peš, pred samim gradom pa je tudi [PZA 47.618732, 1.508414](#), 11€/24 ur. Pa, še zanimivost, sliko Mone Lise so pred začetkom druge svetovne vojne iz Louvra prenesli v Chambord, ker naj bi bila tu najbolj varna. Danes pa je seveda shranjena v Louvru, saj tako je bilo pred leti, ko sva bila tam. Tu sva imela kosilo, potem pa na raziskovanje približno 18 kilometrov oddaljenega mesta. Za kratek čas parkirala ob Loari in odločitev je padla. Prevroče je, da bi pešačila v mesto, zato sva s panoramsko vožnjo naredila nekaj fotk. Blois je mesto in občina v osrednji francoski regiji in se prav tako ponaša z dvorcem oziroma gradom, Royal in Beauregard, pa s katedralo in s tipičnim mostom čez reko Loaro [Le pont Jacques-Gabriel 47.585020, 1.337578](#). Ko so stvari zapisane, se bralcu zdi copy paste, kot, saj to je pa vse enako. Povem vam da je vsak kraj edinstven in povsem drugačen, pa čeprav so vsem skupni omenjeni objekti. Lepo. Popoldne nadaljevala proti mestu Ambois, kjer sva se nastanila na [PZA 47.417503, 0.987378](#) v neposredni bližini kampa, na otočku reke Loare. Najprej počitek v senci, potem pa na raziskovanje mesta Ambois. Ob reki, mimo ogromnega kipa Leonarda da Vincija, čez most, ves čas pa pogled na [grad Ambois 47.413380, 0.987098](#), ki odseva v reki Loari. Čudovito. Zvečer pa odklop ob svečki, večerji in kozarcu vrhunskega vina.

10. 25. 7. 2020, sobota

Za dobro jutro pečene jajčke, kavica, potem pa na raziskovanje. Čez most in v zgodovinsko mesto, kjer sva pohajkovala že prejšnji večer. Danes pa na ogled gradu. Grad Amboise zaradi svoje strateške pozicije nad mestom Amboise ni ostal skrit francoskemu kralju Karlu VII., ki ga je zasegel prejšnjemu lastniku. Med renesanso je bil pomembna rezidenca francoskih kraljev, danes pa ga krasí izredna zbirka pohištva iz tistega obdobja. V gradu je tudi grobnica Leonarda da Vinci, ki je na povabilo kralja Franca I. živel prav nasproti gradu, v palači Clos Luce. Grad je uvrščen na seznam svetovne

dediščine Unesco. To je bistvo, vzeto iz Wikipedie, dejstva in realna slika pa je drugačna. Ta grad si bom zapomnila po malemu številu sob, za razliko od Chamborda, pa tiste bahavo in razkošno opremljene. Ker je imel prste vmes Leonardo de Vinci, so tudi tu stopnice spiralasto zvite. Sicer pa sta vrt in okolica čudovita. Natančno oblikovane krogle iz pušpana, grajski vinograd, veličastna cedra. Vau. V grajski vinoteki kupila buteljko vrhunskega vina Amboise, potem pa še nakup hrustljavega francoskega kruha in rogljičev in v camper. Vreme pa kot nalašč za ogled. Oblačno in rahlo pihlja pri 23°C. Se okrepčala s francoskimi dobrotami, oskrbela camper in po lokalni, kar ozki cesti do naslednjega, le nekaj kilometrov oddaljenega gradu. [Chenonceau 47.32487, 1.07027](#) je preprosto čudovit in najlepši grad med gradovi na Loari. Na njegovo podobo naj bi vplivalo šest pomembnih žensk. V 16. stoletju ga je kralj Henrik II. podaril svoji ljubici Diani de Potier, ki je gradu dodala znani most. Po smrti kralja, jo je njegova vdova, Katarina Medičejska, izgnala z gradu in nad mostom dogradila galerijo. Prav po njima se imenujeta prekrasna vrtova, francoski in italijanski, ki te popolnoma osupneta. Čudovito. Sprehodila sva se tudi do princesine lekarne, obiskala Dianin in Chaterinin vrt, se sprehodila skozi labirint, nazadnje pa še pogledala zelenjavni in rožni vrt in zaključila mimo parka oslov. Kar prijetno utrujena sva bila potrebna okrepitve in osvežitve. Ura je bila že štiri, ko sva navigirala v smeri Toursa. Vouvray je mesto današnje zadnje postaje. Parkirala na postajališču za [avtodome 47.40912, 0.797283](#), v bližini kampa in kot odlično izhodišče za ogled mesta. Kraj leži v pokrajini Touraine, severno od reke Loare, 10 kilometrov vzhodno od središča Toursa. Malo večja vasica ima cerkev Naše Gospe in Janeza Kersnika, pa spomenik posvečen Charlesu Bordersu, ustanovitelju glasbene šole v Parizu, pa двореc Chateau de Moncontour. Sicer pa je danes mesto mrtvo, nikjer nikogar. Ko sva prispela do centra, pa se je slika hitro spremenila. Danes imajo festival vina in s tem tudi povezane dejavnosti. Tu je vinogradniško področje, s proizvodnjo istoimenskega vina s kontroliranim poreklom, pridelanega iz sorte belega grozdja Chenin blanc. In ker se je današnji dan začel z nakupom vina, se je tako tudi končal. Pri večerji je potekala pokušina grajskih, vrhunskih francoskih vin in lahko rečem, da imajo Francozi prefinjen okus, predvsem za vina.

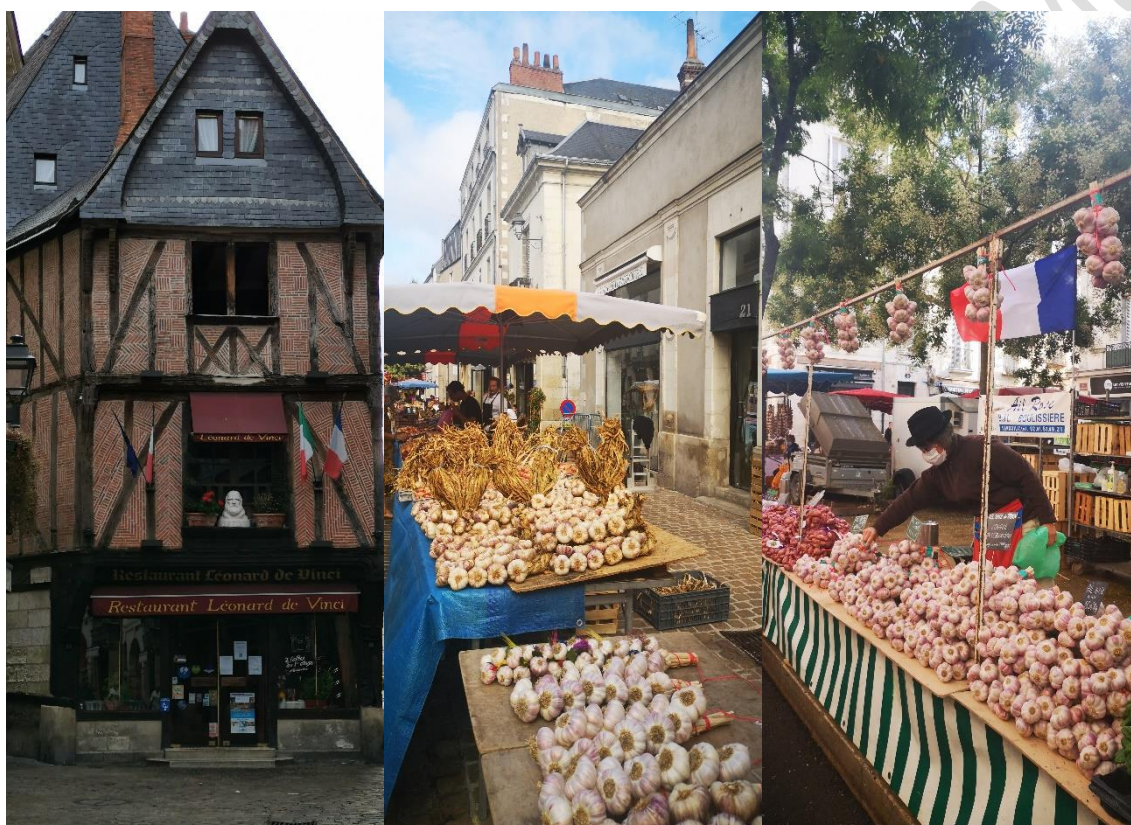

11. 26. 7. 2020, nedelja

V sončnem jutru so se lesketale kapljice dežja, ki so padle ponoči, kot je bila napoved. V prebujajočem jutru sva po zajtrku krenila novim dogodivščinam na proti. [Parkirala 47.39773,0.70159](#) ob Loari za jutranji sprehod po zgodovinskem mestu Tours, ki je znano po srednjeveški četrti. Poleg muzejev, bazilike Saint Martin, stolpa, katedrale Saint Gatien je v mestu tržnica, kjer ponujajo lokalne dobrote. Itak, da nisva mogla mimo stojnice s sirom, kjer sva ob degustaciji nabavila sir [Brebis fume](#). Res ni poceni, a miz sva oboževalca sirov, tako da, če ni vsaj treh različnih sirov v hladilniku, se zdi, kot da ni nič za pod zob. Verjetno imajo danes praznik čebule in česna. Toliko različnih sort še nisem videla. Še sprehod mimo zanimivih starih hiš, katerih fasade imajo kombinacijo lesa in betona, pa mimo restavracije, kjer se je velikokrat ustavil Leonardo de Vinci, saj je tu zapisano njegovo ime in v fasadi izklesan njegov kip. Lepo. Le 2 kilometra naprej sva se ustavila v mestnem botaničnem parku [Jardin 47.38687,0.66652](#). Res neverjetno, koliko različnih drevesnih vrst, pa koliko živali, pa ribniki in jezera, kjer sva občudovala lotosove cvetove. Skratka super. Skoraj neverjetno, da je vse to brezplačno, v sklopu občine. Pa sva po malici in nakupu v trgovini nadaljevala po lokalni cesti, le dobrih 15 kilometrov do kraja Langeais. Parkirala v bližini železniške [postaje 47.324558,0.411605](#), potem pa v mesto. Tu je zopet tržnica in pa zeeelo živahno. To mesto je res lepo, posebno pravljličnost pa mu daje grad, ki se bohoti v samem centru mesta. Grad Langeais v dolini reke Loare, je bil prvotno trdnjava iz 10. stoletja, ki jo je postavil anžujski grof. Sedanji grad je iz XV. stoletja. Glede na to, da sva že videla nekaj gradov, sva se tokrat le sprehodila po grajskem dvorišču, naredila kakšno fotko ali dve, potem pa ob reki naprej, v delno oblačnem vremenu, pri 25°C. Naslednji [postanek 47.25088,0.29236](#) pred gradom d'Usse. Tu sva si privoščila kosilo, s pogledom na grad, potem pa še sprehod do mostička, od kjer se grad vidi še pod drugim zornim kotom. Je eden od gradov, ki so navdihnili Walta Disneya za oblikovanje pravljličnih gradov v njegovih risankah. Leta 1931 je bil razglašen za Monument historique s strani Ministrstva za kulturo Francije. Še ohladitev s sladoledom, potem pa naprej, po francoskem podeželju in ob reki. Zopet neskončna polja živo rumenih cvetočih sončnic, pa vinogradi, pa polja požete pšenice z ogromnimi balami. Slikovito, barvito in za dušo. No, pa spet nov grad in nove zgodbe. Parkirala na edinem [parkirišču 47.20951,0.07746](#) pred mestom, kajti naprej avtomodom ni več dovoljeno. Pa sva jo mahnila peš, po ozki cesti, mimo cerkve in s pogledom na reko La Vienne, ki se izliva v Loaro. Ne morem govoriti o presežkih, mogoče tudi zato, ker nisem najbolj spočita, ali pa me daje vročina, kajti sonce naredi svoje. Po skoraj kilometru in pol hoje sva zagledala,... Montsoreau je edini izmed vseh gradov v dolini reke Loare, ki so bili zgrajeni povsem na rečnem bregu Loare. V gradu je ena največjih zbirk konceptualne umetnosti na svetu in zato je bil grad dodan na Unescov seznam svetovne

dediščine. Tako je pisalo na Wikipediji, ampak razočaranje. Grad je na zunaj zanemarjen, okolica neurejena, tako da se nisva odločila za ogled. Pot nazaj naju je vodila mimo umetniških inštalacij, seveda za doplačilo, skozi gozd, po panoramski cesti malo v hrib, na [panoramsko točko 47.208523,0.076010](#) Loire Vienne Pogled na dolino, jedrske elektrarne, sotočje rek,... verjamem da je to za domačine izziv pri vsej tej ravnini. Ko sva po skoraj petih kilometrih prispela v camper sva po krajšem počitku nadaljevala še vedno ob Loari, do naslednje zanimivosti. Idilično in kar nisva se mogla upreti, da se nisva povzpela na vrh. Grad [Saumur 47.25602, -0.07142](#) je bil prvotno zgrajen v 10. stoletju, kot del obrambe pred Nomadskimi vpadi. Ker je bil takrat uničen, je bil ponovno zgrajen v poznem 12. stoletju. Danes je okoli gradu širok obrambni jarek, na gričku poleg gradu je grajski vinograd in restavracija. Z gradu se odpirajo čudoviti pogledi na mesto ob Loari. Potem pa naprej mimo muzeja tankov, po vaški pokrajini. Ker je sonce tako visoko in ker so dnevi zelo dolgi, sva zgubila občutek za čas, zato sva pred vasico Trogledite parkirala nekaj minut čez sedmo. Škoda, muzej je že zaprt (itak), tako da vasica pod zemljo ostane za naslednjič. Danes sva mislila peljati do Nantesa in prenočiti na mestnem pza-ju. Še sreča, da sva preverila zasedenost, ker je danes že zasedeno. Pa sva se odločila, da ostaneva v vasici Rochemenier, na [parkirišču 47.23213,-0.29302](#), v bližini muzeja, v družbi francoskih avtodomarjev. Degustacija sirov, kozarec francoskega vina in čista uživanja.

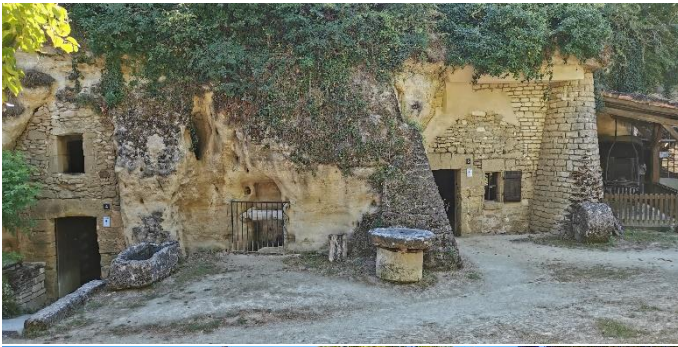

12. 27. 7. 2020, ponedeljek

Danes pa vse bolj na eazy. Zbudili so naju ptički, ki so se oglašali iz bližnje meje s poljem živo rumene cvetoče oljne repice. Posebno budnico s svojim oglašanjem so dale postovke, ki so imele jutranji prelet nad poljem. Muzej se odpre šele ob pol desetih, zato je bila danes podaljšana kavica. Vasica pod zemljo [Troglodite](#) je nekaj posebnega. Tako so živeli od 13 do 19 stoletja. Pod zemljo v jamah so imeli hleve, delavnice, spalnice, kuhinje, šivalnice, celo cerkev katere strešna kapela danes sega na prosto in je zavarovana ob zunanji cerkvi na drugi strani ceste. Zanimiva so nekdanja orodja, pa obuvala in oblačila, pa stajce oziroma hodalice za otroke. Vredno ogleda, super začetek dneva. Po dobri uri sprehoda pod zemljo sva naredila premik nekaj deset kilometrov v smeri Cholet. Postanek naredila v res lepo urejenem manjšem mestu Ville Fleurie. Zapeljala čez reko La Moine na [parkirišče 47.00566,-0.74387](#) Parca Oriental de [Maulevrier](#). Tu sva se skoraj 3 ure sprehajala, se čudila in občudovala mojstrovine japonskih bonsaistov in umetnikov obrezovanja različnih drevesnih vrst. Noro, enkratno, čudovito. Res sva že videla veliko botaničnih vrtov po svetu, a ta res velja za največji in najlepši japonski vrt v Evropi. Danes je sončno, pri 25°C, tako da sva po obilni francoski malici nadaljevala mimo mesta Cholet do severnega dela mesta Nantes na [pza 47.24272,-1.55652](#). Lepo travnato parkirišče, s pogledom na kamp in v bližini centra. Vreme je bilo kot nalašč za kolesarjenje, delno oblačno, rahlo pihanje in 20°C. Po kolesarski stezi, ki se spremeni v makadamsko cesto ob reki Sens, potem pa na rečni trajekt, pa po leseni galeriji in kolesarski stezi do centra. Kljub kar gostemu prometu je dobro poskrbljeno za kolesarje, tako da sva bila zaradi zastojev hitrejša kot v avtomobilu. Ko sva prikolesarila skoraj 9

kilometrov, sva kolesa priklenila na uradnem [parkirišču 47.20658,-1.56462](#) za kolesa pred galerijo des [Machines](#). Potem pa na ogled atraktivnih instalacij, ki so plod Julesa Verna. Ogromna instalacija slona, ki se z gručo turistov pomika po platoju, nekateri so na vrhu tega ogromnega stroja v restavraciji, drugi bežijo pred njim, slon pa jih škropi z vodo,... Noro, kaotično. Otroci se zabavajo na vrtiljaku, ravno tako v figurah, kot jih je opisoval Jules Vern v svojih zgodbah. V zraku je bila spet nova instalacija, po kateri so hodili turisti in uživali v različnih skulpturah strojev, ... Kupila sva karto za muzej, ker sva tudi sama želela biti del te zgodbe. V hali so predstavili delovanje strojev v obliki živali, kot so kolibrij, gosnica, pajek, lenivec,... Prava poslastica za Mirka, ki je prebral vse njegove knjige, pa tudi sama sem se iz otroštva spomnila kakšne podrobnosti. Jules Verne se je rodil v Nantesu, leta 1828. Velja za pionirja znanstvene fantastike, kot književne zvrsti, danes pa bi bil številka ena v bioniki. Zvečer sva si spekla dobro začinjene perutničke, pa solato in obvezno še topel, hrustljiv francoski kruh, pa vrhunsko vino iz Amboisa, poslušala škrebjanje dežnih kapelj, klepetala in delala načrte za naprej. Tako da je bil tudi današnji dan čudovit in nepozaben.

13. 28. 7. 2020, torek

Še eno sončno jutro, in novim dogodivščinam naproti. Po hitri cesti, mimo kmetijsko orientirane pokrajine prispela v živahno mesto z zanimivim imenom [Pornic](#). Prvič na tem potovanju za trenutek videla Atlantik. Želela sva parkirati, a je danes nenavadna gneča, mnogo stojnic, vrtljakov, uličnih prodajalen in gostilnic,... Nenavadno za torek dopoldan. Ne duha in ne sluha o korona obnašanju, zato sva nadaljevala mimo mesta do naslednjega postanka, tik ob Atlantiku, v mestu [Saint Nazaire 47.26827,-2.16796](#). Leeepo. Sprehod ob obali, kjer se je ob ograji hiše vzpenjala pasjonka, z velikim vijoličasto modrim cvetom, ki ji prašniki in pestiči tvorijo obliko križa, zato jo nekateri imenujejo tudi Kristusov cvet (passio pomeni trpljenje, flora pomeni cvetlico). Cvetovi imajo kratko življenjsko dobo, saj so odprti le en dan, tako da sem bila vesela, da je bil ta dan ravno danes. Zanimivo je bilo videti na isti rastlini sadeže različne zrelosti. Plodovi so podobni jajčastim marelicam, od zelene do oranžne barve. V zraku je čutiti vonj Atlantika in pihanje vetra, tako da se še nisem mogla odločiti ali me hladi ali mi je vroče. Pogled na fascinantno dolg most na desno, na pristaniški muzej na levo in na odštekano skulpturo ogrodja [kače](#) z odprtim gobcem in strupniki, seveda v Atlantiku. 130 metrsko delo kitajskega umetnika Huang Yong Pinga je prava atrakcija tako za otroke, kot tudi za ostale obiskovalce. Slišati je bilo hrustanje pod nogami, saj je na mivkasti plaži veliko lupin školjk, rakov, odmrlih halug,... Po malici pa naprej do idilične vasi [Kerhinet 47.36328,-2.35087](#), z nenavadno arhitekturo stavb. Strehe pokrite s slamo, frčade dajo obliki strehe in celotni podobi hiše pravljичni videz, ki pa ga nadgradijo še okenska polkna različnih živih barv. Zanimivo. Po nekaj kilometrih zopet zanimivo mesto. [La Roche Bernard 47.51959,-2.30538](#) je mesto, ki se strmo vzpenja in je prav tako zelo živahno. Na reki je ogromno čolnov, ladij, tu je tudi rečno пристanišče. V mestu pa klasika. Muzeji, trgovine, restavracije, ni da ni. Midva zapeljala do mostu Point de La Roche Bernard, naredila krajši odmor za ogled mostu in utripa v marini, seveda iz ptičje perspektive. Tu je speljanih kar nekaj poti, lahko bi šla v kamp, a bova to pustila za kdaj drugič. V rahlo oblačnem vremenu pri 25°C nadaljevala do [Carnaca](#). Peljala sva mimo travnikov posutimi z menhirji in camp s petimi zvezdicami [La grande Metairie 47.59693,-3.06097](#) in si vzela čas za počitek. Camp ima vse, bazene s hitro reko, tobogani, mini živalski vrt, pustolovski park, trgovino, mini golf, tenis, odbojko na mivki, skate park, igrala za otroke in kar je najpomembnejše, zeeelo je čisto

in urejeno. Najprej sva šla na kopanje, potem pa večerja, kratek sprehod po kampu, pa klepet ob svečki in kozarcu vina iz okolice Ambroisa.

14. 29. 7. 2020, sredo

Zelo hladno, a sončno jutro pri 10°C. Kar nekaj časa sva oklevala, da sva pripravila zajtrk, seveda zunaj na sončku, a zavita v odejo. Iz minute v minuto je postalo bolj toplo in tako sva se po zajtrku sprehodila do bazena in se razmigala tako, da sva preplavala najmanj 10 dolžin bazena. Potem pa na tuširanje. V toaleti sem bila ves čas popolnoma sama, si oprala glavo, oprala nekaj oblačil,... V kampu je avtodomarjev zelo malo. Večina koristijo mobilne hiške, prikolica ena sama in dva šotorista. Ob dvanajstih sva morala zapustiti kamp. Preselila sva se le nekaj 100 metrov stran na eno od številnih [parkirišč 47.59636,-3.0679](#), namenjenim turistom, ki so željni ogleda teh znamenitosti. Mesto Carnac oziroma Karnak je znano po več kot 10 000 neolitskih, stoječih kamnih, razmetanih in urejenih na divjih travnikih, ki pa so seveda ograjeni. Menhir (francosko, iz srednje bretonščine men je moški kamen in hir je dolg) je stoječi kamen, ortostat ali masseba. Najdemo jih lahko posamično kot megalit, ali kot del skupine podobnih kamnov. Njihova velikost se lahko precej razlikuje, njihova oblika pa je na splošno neenakomerna in kvadratna, pogosto ožja pri vrhu. Ves čas se pojavlja vprašanje, kako so nastali. Teorij je več, najbolj verjetni sta dve. Prva, ki pravi, da so jih postavili zaradi obrambe pred vojsko, druga pa je ta, da so jih postavili svojci svojim prednikom v čast in spomin. Kdo bi vedel? Veliko menhirjev je graviranih z megalitsko umetnostjo. Teh kamnov oziroma menhirjev je res ogromno, za turiste pa so seveda med potmi razne postojanke, kjer se lahko okrepčajaš, odjejaš, kjer si lahko ogledaš rokodelske delavnice lokalnih umetnikov,... Zanimivo, rualno. Po kakšni uri sprehoda sva se naveličala in nadaljevala do ribiške vasi, [Saint Cado 47.68306,-3.18388](#) na ustju Etela. Morski zaliv napaja več rek. Izliv reke Etel skupaj s slikovitim otočkom Saint Cado tvori res enkratno podobo. Čudovito. Midva sva se sprehodila po vasi, polni umetnikov in po krožni poti čez most, po ozki potki s pogledom na domačije, ribiške hiše in na zaliv. Pri romanski kapeli sva si v senci hrastov napolnila baterije tako, da sva občudovala arhitekturo iz 12. stoletja in uživala v pogledih na miren zaliv, posut z otočki. Barje, ostrige, haluge, barviti čolni, očarljivi zalivi,... Res lepo in vredno ogleda. Popoldne sva nadaljevala v smeri najbolj zahodne točke Francije, oziroma Bretanije. [Port Lounay 48.2169,-4.0755](#) je vasica ob rečnem pomolu, kjer sva si privoščila kosilo. Pogled na številne jadrnice in ladje in na preproste bretanske hiše, zidane iz kamna. Temperatura narašča, zato sva se premaknila nekaj 100 metrov naprej in se sprehodila do [kamnitega mosta 48.197449,-4.089503](#) z 10 oboki, kjer se odvija kar živahen promet. Spodaj je jez in zapornice za ladje, tako da imaš kaj videti. V senci pod ogromnimi lipami pojedla sladoled, potem pa še na ogled starega, betonskega [železniškega mostu 48.21468,-4.08979](#) z 12 oboki. Lepo. Nadaljevala mimo Bresta do najbolj zahodne točke. Seveda nisva mogla mimo zaselka Kerloas, kjer stoji najvišji stoječi menhir v Evropi, [Menhir De Kerloas 48.42715,-4.68166](#). Postavljen je bil pred 5000 leti, imenovali so ga Grbavec, saj ima na vrhu dve kepici. Res je ogromen, visok je 12 metrov in po legendi se pod njim skriva zaklad. Potem pa samo še 9 kilometrov in parkirala na parkirišču za avtodome [Pointe de Corsen 48.42188,-4.78471](#). Kako veliko avtodoma je, komaj sva dobila prostor. Vsi v bistvu kampirajo, nekateri so se precej razkomotili. Ura je bila nekaj čez sedem, tako da ne bova komplicirala. Šef je takoj bil pri nama, zaračunal parkirnino, potem pa se umaknil v mobilno hiško. Poleg je tovarnjak, kjer pečejo pizze in hitro hrano. Sprehodila sva se dva kilometra po stezi, ki se dviga nad plažami in pečinami, med zanimivo vegetacijo do najbolj zahodne točke Bretanje. Tudi tu se da prespati, kar nekaj avtodoma jev se je odločilo za brezplačno spanje. Mogoče tudi mi2, kdaj drugič. Danes bova imela čisto pravi sončni zahod, zato sva se za na plažo Ruscumunoc dobro opremila s hrano in pijačo. Na skali sva

si uredila zasilno jedilnico in nazdravila s temnim pivom čudovitemu sončnemu zahodu, ki je bil točno ob 22 uri. Danes je bil še en nepozaben dan.

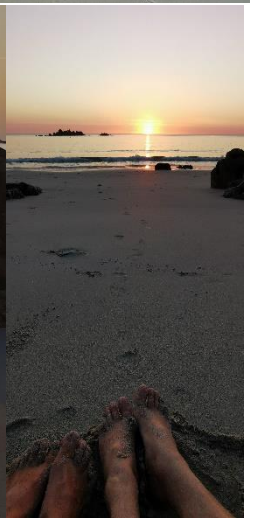
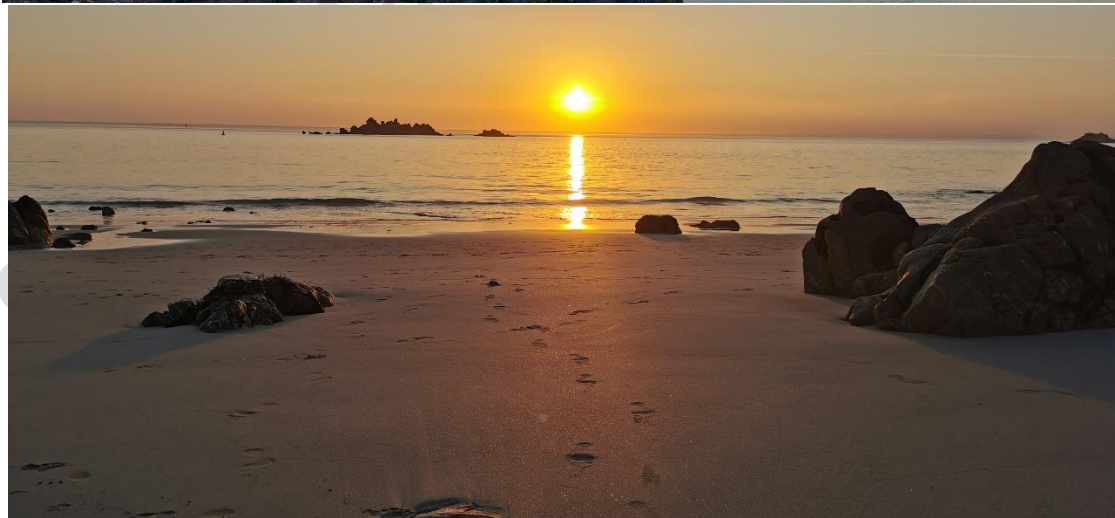

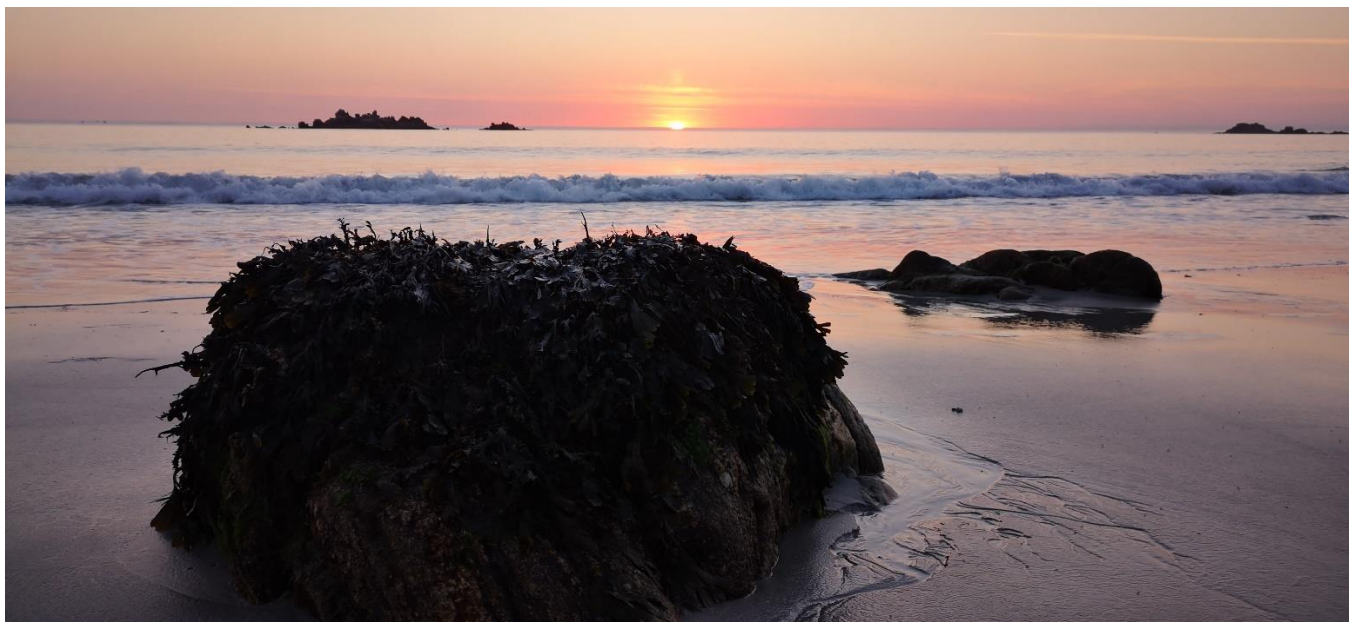

15. 30. 7. 2020, četrtek

Za dober začetek dneva je zadišalo po svežem, hrustljavem kruhu, ki ga je Mirko nabavil le nekaj metrov stran v mobilni pekarni. Dolg sprehod po mivkasti plaži, med balvani poraslimi z algami in halugami, med skalami pokritimi s klapavicami in latvicami, bosa uživala ob in za trenutek tudi v hladnem, a danes mirnem Atlantiku. Za danes je napovedana vročina, zato se bova zadrževala ob obali, kjer rahlo pihlja in tako ohlaja pokrajino. Osvežitev s hladno melono, metin čaj, sadni kolač,... odklop in počitek. Nahrbtnik na rame in na plažo Charettes. Tista plaža, ki je najlepša in nama pisana na kožo, je tudi zeelo težko dostopna. Omg, nisem vedela, da bo treba uporabiti vse plezalne sposobnosti, da pridem do morja oziroma plaže. Pa se je splačalo, pravi raj. Res tako čiste obale oziroma plaže in morja še nisva videla. Prav iskala sva eno smetko, pa je nisva našla. Čudovito. Ohladitev v zelo svežem oceanu, cca 13°C, le za kratek čas, a je vseeno prijala. Takole sva preživela najbolj vroč dan počitnic, saj se je živo srebro povzpelo na 31°C. Zvečer sva si spekla izdatno večerjo, lenarila pod tendo najinega camperja, se sprehajala ob morju in bosa brodila po Atlantiku, vse tako do zopet fascinantnega sončnega zahoda. Jutri pa novim dogodivščinam naproti.

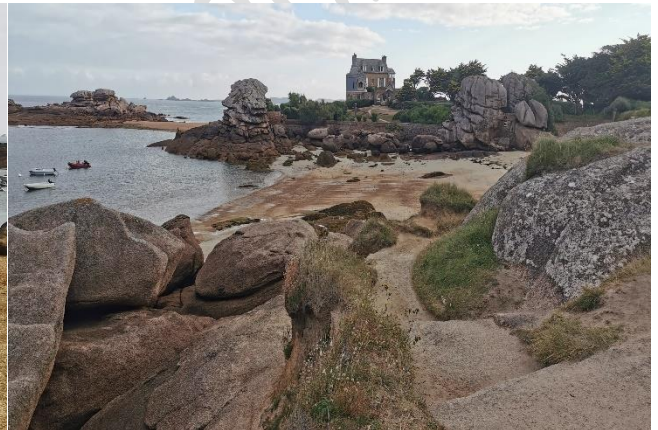
16. 31. 7. 2020, petek

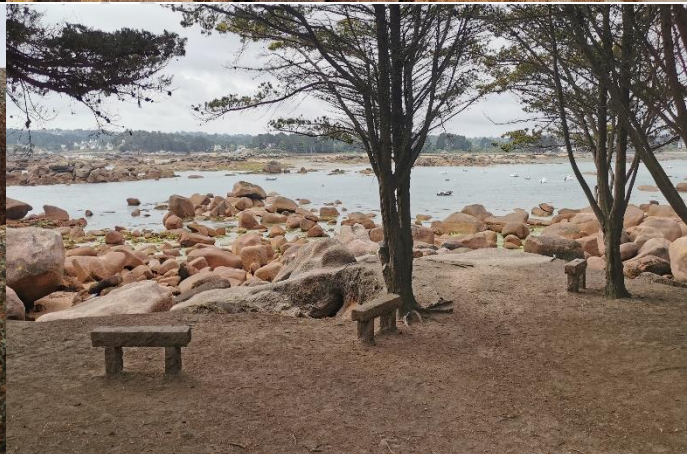
Sončno jutro, sveže bagete, kavica,... Še oskrbiva avtodom, potem pa po ozkih vaških cestah dobrih 10 kilometrov do zaščenega območja Presqu ile Saint Laurent, v naselju Porspoder. Parkirala tik ob [mandraču 48.516506,-4.769945](#), kjer pa so bile vse ladje, jadrnice, čolni,... na blatu, torej na kopnem. Čakajo na plimo, da bodo zopet plovni. Lepa, slikovita in razgledna krožna pot okoli polotoka, kjer te obkrožajo travniki porasli s rmanom, kumino, sladkim korenem, osatom, šentjanževko, reso, praprotnjo,... pa nenavadne skale, megaliti. V daljavi pa morje, ki buta ob čeri in pa svetilnik [Phare de Four](#). Idilična scena in pogled na svetilnik, ki je bojda tudi največkrat fotografiran, s pridihom temnih oblakov in razburkanega morja. Po dobri uri sprehoda je bila jadrnica, ki sva jo fotografirala pred odhodom, že v naraslem morju, kar pomeni, da morje hitro naraste tudi za več metrov. Neverjetno. Nadaljevala mimo naselij in mest in ustavila za kosilo pri sipinah [Dunes Keremma 48.63254,-4.29741](#). To območje je zavarovano z Natura 2000 in je pravi ornitološki center. Miz sva se le sprehodila do razgledne točke in opazovala ptice, ki gnezdijo in preletavajo čeri in manjše otočke, širne plaže, ljudi, ki brodijo po morju, spuščajo zmaje, se vozijo z jadrnicami na kolesih po zbiti mivki,... Zanimivo. Popoldne nadaljevala mimo obnovljene obmorske vasice iz 19. stoletja, Auberge de Meneham. Ustavila v vasici Cleder, kjer je ob lepi mivkasti plaži ujeta [kamnita hiša 48.69185,-4.154](#) med skalami in balvani. Fascinantno, vredno sprehoda, pa čeprav po kozjih stezicah in ozkem kamnitem zidu. Z ravno prav adrenalina nadaljevala do malo večjega mesta Roscoff. Parkirala v samem [centru 48.72436,-3.98545](#), s pogledom na katedralo in knjižnico. Sprehodila sva se do centra tipičnega bretanskega mesta, ki je bilo zgrajeno na polotoku. To majhno mestece ima privlačne, bogato okrašene hiše, ki so nekoč pripadale lastnikom ladij. Občudovanja vredni sta cerkev v gotskem slogu, pa kapela, ki jo renovirajo. Roscoff je center talasoterapije, tu je raziskovalni center za morsko biologijo, fascinanten zelo dolg pomol (okoli 600 metrov ali več), zato da ob oseki lahko prideš na ladjo ali trajekt. Če bi tu ostala dalj časa, bi si zagotovo ogledala otok [Batz 48.74664,-4.01489](#) in ostale bližnje otočke z blagim podnebjem. Ja, Roscoff je пристanišče in letovišče. Je mesto, kjer je Alexander Dumas, ki je napisal slavne Tri muškatirje, zapisal kuharski priročnik, kjer opisuje recepte o čebuli. Aha, pozabila sem napisat, da je Roscoff mesto, ki je znano tudi po rdeči čebuli, še iz časa piratov. V mestecu je tudi eksotični botanični vrt, a danes žal prepozna za obisk. Tako da, naslednjič v Roscoff za dalj časa, danes pa nadaljevala mimo mesteca Saint Pol de Leon, ki ga krasita katedrala svetega Pavla Avrelijana v gotskem slogu in cerkev sv. Petra. Naslednja zanimivost je bila v mestu Morlaix, kjer se železniški most pne preko mesta, [Viaduct de Morlaix 48.57900,-3.82948](#). Vau, nenavadno in zanimivo. Samo panoramska vožnja skozi mesto, pa naprej v smeri današnjega končnega cilja. Ja, Bretanijo si bom zapomnila tudi po čudovitih hortenzijah v najrazličnejših barvah. Le te krasijo skoraj vsako hišo, parke, botanične vrtove,... V rahlo deževnem vremenu v [Tragestel 48.83217,-3.51221](#), kjer sva parkirala pred akvarijem. Tu sva tudi prespala v družbi treh avtodoma jev.

Še eno lepo jutro, pri 18°C in delno oblačno. Kot nalašč za sprehod med balvani in čudovitimi skalami s sivimi in svetlo rdečimi odtenki in zato tudi mivkasta plaža v teh barvah. Zaradi oseke naselili čolni ujeti med haluge in alge in tipične bretanske hiše, zidane iz opeke, z obrobljenimi okni in zanimivimi dimniki. Res, prav vsaka hiša ima ogromne grme hortenzij, od bordo rdečih, modrih, vijoličnih, roza, zelenih, belih,.. Zdi se, da kar tekmujejo v različnih barvitostih, dejstvo pa je, da je barva povezana s sestavo prsti. Čudovite skalne tvorbe, ki z malo domišljije prikazujejo slikarsko paleto, pa žabo, obraze, gobe,... Med skalami in oceanom pa je speljana potka z ogradami, ki so tudi značilne za Bretanijo, ker so povsod enake. Med tem pa značilna vegetacija, med katero pa poleg ptic najdejo svoj prostor tudi divji zajci, ki pa so na tem delu že pravi pozerji. Res čudovit sprehod. Po vsem tem je že prijala sadna malica, saj sva prehodila pet kilometrov, pa se zaradi lepote tega sploha nisva zavedala. Po tem pa sva naredila premik le nekaj kilometrov do vasi Ploumanach in zaliva [Saint Guirec 48.82339,-3.47679](#). Podobna scena, le da je več gozda in več turistov. To mesto ima kamnito kapelo na plaži, obdano z balvani in poraslo z algami. Na tem mestu sva bila, ko je za vedno zaspal naš Stanko in zato sva prekinila z ogledi in se vrnila v camper. Zbrati bo potrebno misli in narediti načrt, kako se v tej situaciji varno in hitro vrniti domov. Danes premik po hitri cesti mimo mesta Dinan in do Saint Michela. Parkirala na [postajališču 48.59433,-1.51239](#) za avtodome v kraju Beauvoir. Ker sva še v šoku, sva ugotovila, da je do Mont Saint Michela še 6 kilometrov, 2 kilometra do shutla, tko da bi bilo idealno s kolesi, ki pa jih žal nimava več. Pa sva šla peš po sprehajalni poti ob reki, s pogledom na Mont Saint Michel, na konje, ki se pasejo na travniku in čakajo na večerno prireditev, do [Aligator bay](#). Da je čas hitreje minil in da sva preusmerila misli, sva se sprehodila med želvami, kačami in krokodili. Lepo, a nič takšnega, česar še nisva videla. Tik tak je bil večer, ko sva urejela domače zadeve in se zgodaj predala spancu.

18. 2.8.2020, nedelja

Zgodnje jutro, rahlo pršenje in temperatura 18°C. Po zajtrku sva jo ob sončnem vzhodu mahnila po sprehajalni poti ob reki Couesnon, kjer so najbolj zagriženi ribiči že preizkušali srečo. Sicer pa je bilo jutro mirno, le redki tekači so odbrzeli mimo naju. Mont Sant Michel je eno izmed najbolj privlačnih mest v Normandiji in zaradi samostana in cerkve na otočku sodi med najbolj prepoznavne stavbe na svetu, in na seznam Unescove svetovne dediščine. Po uri hoje s postanki za fotografiranje in občudovanje prebujajoče se narave, ki je z različnimi odtenki modrine oblakov in prodirajočih sončnih žarkov dala temu mestu posebno energijo. Vstopila skozi kraljeva vrata in naprej po slikovito zavitih ulicah do vrha griča, kjer je sakralna umetnina. Gothic spiers se zdi, da dosežejo nebesa, saj stran poziva obiskovalce, da prečijo zaliv ob naraščajoči plimi. Danes sva tu le redka obiskovalca, kar naju še posebej veseli. Verjetno zato, ker je ura komaj nekaj čez osmo ali pa zato ker je nedelja, ali pa je temu kriva korona. Uživala v pogledih na ta kulturno zgodovinski spomenik, kjer so številni hoteli, trgovinice, gostilne,... a vse v istem srednjeveškem slogu. Muzeji in katedrala so zaprti, tako da sva le od zunaj razgledovala in občudovala arhitekturo zgradb, se čudila plimovanju, ki doseže do 8 metrov razlike v višini morske gladine in zato se polotok dvakrat na dan spremeni v otok. Uživala sva ob oglašanju galebov, ki kar tekmujejo, kdo bo glasnejši in ob pogledih na vzhodni del, kjer so školjčičišča ostrig. Res lepo. Za pot nazaj sva se odločila za shutle, ki vozi iz mostu, namesto iz parkirišča. Kriva za to je plima in ker ni prostora, da bi se shutle obrnil, se zamenja samo šofer. Kljub vsemu, sva preostanek poti opravila na nožni pogon, tako da sva prijetno razgibana prišla v camper okoli enajste ure. Pojedla francoske specialitete, potem pa navigirala za Pariz. Panoramska vožnja s pogledom na reko Seno in v daljavi na slavni Eiffelov stolp, pa po obvoznici naprej do končne točke današnjega dne, do zgodovinskega mesta v severni francoski regiji Šampanija. Parkirala na [postajališču 49.2489,4.02127](#) za avtodome v mestu Reims, tik ob reki La Vesle, v bližini parka in teatra. Mesto je znano po šampanjskih kletih, notrdamski katedrali in stavbah v slogu art deco. Da bi se malo raztegnila po dolgi vožnji, sva želela narediti le zeeelo kratek sprehod v okolici. Pa naju je mesto kar posrkalo vase in naenkrat sva se znašla pred stolnico oziroma katedralo [Notre Dame de Reims](#). Vau, fascinantno, nepričakovano. Prefinjen francoski gotski slog zgodovinskega spomenika iz 13 stoletja, ki je danes zavarovan z Unescovo kulturno dediščino. Katedrala je bila kasneje uničena v požaru, pa obnovljena, danes pa je sedež kronanja francoskih kraljev. Zunanost katedrale je prava arhitekturna umetnost, ki dejansko izžareva kraljevost, tako s kamnitimi rozetami, arkadnimi nišami, s 4,5 metriskimi kipi, z dvema zvonikoma... Na pročelju so nenavadne živalske skulpture, kar pa še tudi nisva videla na katedralah. Res vredna ogleda. Po malo daljšem sprehodu prišla v avtodom na večerjo in nočitev.

19. 3.8.2020, ponedeljek

Dokaj mirna noč, kar je za večja mesta prava redkost. Dobro naspana, po zajtrku naredila panoramsko vožnjo skozi mesto Reims, ki pa je v prihodnje zagotovo vredno daljšega postanka. Lepa je tudi sodna palača, v daljavi sva občudovala La Porte de Mars, ki je bil zgrajen proti koncu 2 stoletja in je edini monumentalni lok, ki se je ohranil do danes. Lepo, potem pa v oblačnem dnevu proti Luksemburgu. Tu sva imela daljši postanek za sprehod po mestu, kjer sva imela kosilo. Rahlo je popršilo, pa zopet sonce in oblačno, tako da je bila kar zanimiva vremenska pestrost. V Luksemburgu še natočila poceni gorivo, potem pa naprej mimo Saarbrücken, Karlsruhe, pa Stuttgarta in do končnega cilja [Sulzemoos 48.28222,11.26109](#). Parkirala pred prodajalno avtomobov na postajališču v družbi številnih avtomobov. Res pisana družčina, tako da sva imela srečo, kajti dobila sva enega od zadnjih parkirišč. Ob dobri večerji poslušala glasbo dežja in potrkavanja kapljic, ki pa je postajala vse glasnejša in močnejša. Ponoči je zeeelo deževalo.

20. 4.8.2020, torek

V deževnem jutru in po obilnem zajtrku obiskala ogromno prodajalno avtomobov. Ni, da ni. Ko sva se navdušila nad najinim sanjskim, bodočim avtomodom, sva poiskala trgovca. Zelo neprijazen in narcisoiden tip človeka. Šele ko sva rekla, da bi ga kupila, se je izkazalo da je naš južni brat in da ima korenine v Beogradu. V nadaljevanju smo se sporazumevali v jugo stilu in na koncu je rekel, da mu je žal, ker je mislil, da sva Čeha ali Poljaka. To pove vse o človeku, tako da,... Po kar dobrih dveh urah ogledov sva navigirala za Slovenijo. V deževnem vremenu, kjer so manjše reke že prestopale bregove, mimo Münchna, Rosenheima, Chimsee, Salzburga, ... Nabavila vinjeto, dotočila gorivo in si privoščila odmor in kosilo. Samo še 300 kilometrov in bova doma. Mimo Beljaka in čez tunele, do Ljubljane, Vesela, da sva doživela toliko lepega sva se še vedno v deževnem vremenu vrnila domov.

Koordinate: [PZA Caravaning](#), [CamperContact](#), [Parking4Night](#)

Pisala Petra, dopolnil Mirko